

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.104/2026/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Péro Albin kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (21. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 12.K.700.830/2025/19. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 38.000 (harmincnyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2023. február 1. napjától 2024. december 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes helységfoglalószámlát hivatásos

állományú tagjaként baleseti helyszínelő beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el sebességmérést, közrendvédelmi gépkocsizó járőrszolgálatokat, küldéseket, védett vezető kíséresi, útvonallellenőrzési, Roadpol, Tispol, migrációs és fokozott ellenőrzések keretében forgalomellenőrzési, illetve gépjármű és gépjárművezető ellenőrzéseket ellentételezés nélkül; az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám. számú határozatával elutasította.

A kereset

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra – 2023. november, 2024. augusztus, szeptember hónapok kivételével – 773.000 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás), a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasításra (a továbbiakban: Járőr Szabályzat), a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10.§ (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésére, továbbá a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú döntésében foglaltakra alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 773.000 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. A bírói gyakorlatra hivatkozva megállapította, hogy a baleseti helyszínelő beosztású felperes által rendszeresen, minden szolgálati napját érintően végzett közlekedésrendészeti járőri és egyéb prevenciós feladatok (pl. sebességmérés, gépjárműellenőrzés) a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatellátásnak minősültek. A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályba lépett 102. § (1) bekezdés b) pontját is figyelembe véve annak volt jelentősége, hogy a beosztásba nem tartozó feladatok ellátása folyamatosan, rendszeresen történjen hosszabb időn keresztül, a többletfeladat ellátása valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit, azaz nem eseti jellegű, hanem ténylegesen jelentős többletmunkát jelentsen. Megállapította, hogy a felperesnek a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat valamennyi szolgálati napját érintően, szolgálati napjai, illetve havi munkaideje jelentős részét, kb. 40 %-át kitevően kellett ellátnia, amelyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az összegszerűség

kapcsán értékelte, hogy a felperes a perbeli időszakban a saját munkaköri feladatain túl, rendszeresen, jelentős mértékben, munkakörébe nem tartozó feladatokat látott el, melyek ténylegesen többlet terhet is jelentettek a számára, ezért a megbízási díjnak az illetményalap 100%-ban történő megállapítását nem találta eltúlzottnak.

[4] **A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem**

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a megbízási díjnak az illetményalap 50%-ára történő csökkentését kérte. Megsértett jogszabályként a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdését és a 33/2015.BMr. 10. § (2) bekezdését jelölte meg. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem, illetve a periratokkal ellentétesen értékelte, megsértve ezzel a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdését. Fellebbezésében lényegileg arra hivatkozott, hogy a felperes csak olyan közlekedésrendészeti és járőri beosztásba nem sorolható, a munkaköri leírásában szereplő, képzettségének és végzettségének megfelelő feladatokat végzett, melyek a munkakörét képezték. A felperes által megjelölt tevékenységeket a rendőrségi normák nem sorolják egy adott rendőri beosztáshoz. A megbízási díjösszegezésével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a felperes havi munkaidőkeretének kevesebb mint felében, vagy ennél kisebb arányban végzett a beosztásába nem tartozó feladatokat, ami visszatérően jelentkező többlettevékenység esetén sem alapozza meg egységesen a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő megbízási díj felperes részére történő megállapítását. Az elsőfokú bíróság által megállapított díjmérték ellentétes a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.067/2022/4. számú eseti döntésének 36. és 37. pontjaival és a Kúria Kf.VII.39.523/2021/4. számú ítéletének 34. pontjával, illetve elmaradt a helyszínelő beosztásnál több fokozottal alacsonyabb tiszthelyettesi beosztásba sorolható járőri beosztásba tartozó feladatok képzettségi, végzettségi, és így többletfelelősségi kérdésének értékelése is.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak indokaival egyetértve. Másodfokú perköltséget igényelt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes fellebbezésében ugyan szövegszerűen vitatta a felperes megbízási díjra való jogosultságát, de ezzel kapcsolatban a fellebbezés petítumot és a megsértett (anyagi jogi) jogszabályhelyek megjelölését nem tartalmazta, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla a Hszt. 71. § (1) bekezdés c)

pontja szerinti jogalap körében nem vizsgálódhatott, az elsőfokú ítélet jogalapi álláspontját – mely a kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelő – irányadónak tekintette. Önmagában a Hszt. 71. § (6) bekezdésének megjelölése sem vezethetett más eredményre, mert ez a szabály a Kúria kiforrott gyakorlata szerint is mindössze annyit tartalmaz, hogy a megbízási díj a 30 napot meghaladó megbízás esetén visszamenőleg a megbízás első napjától jár, amelyből nem vonható le az a következtetés, hogy a megbízási díj kifizetését a jogalkotó csak a folyamatos, 30 napot meghaladó megbízás esetén tette kötelezővé.

[9] Miután az alperes a megbízási díj mértéke körében az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést is vitatta, és e körben jogszabálysértést megjelölt, ezért az ítéltáblának a másodfokú eljárásban arról kellett állást foglalni, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díjat jogszerűen határozta-e meg.

[10] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia. Ezzel összefüggésben a legfontosabb kérdés a hatásköri anyagi jogi szabályok vizsgálata, az, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. Amennyiben ugyanis a jogszabály a mérlegelés szempontjait meghatározza, a másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között azt kell megítélnie, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál érvényesítette-e ezeket a törvényi előírásokat.

[11] Kétségek nélkül mérlegelési jogkörnek felel meg az a jogalkotói megoldás is, ha a jogszabály valamely jogkövetkezmény mértékét meghatározott tartományban („től-ig” keretben) fejezi ki konkrét mérlegelési szempontok nevesítése nélkül, amely jelen ügyre vonatkoztatva azt jelenti, hogy a Hszt. 71. § (5) bekezdésében rögzített, az illetményalap 50-200%-ban megállapítható megbízási díj meghatározása mérlegelési jogkört jelent. Ehhez kapcsolódóan a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése jeleníti meg a mérlegelés szempontjait, amely szerint a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével kell meghatározni. Ezen mérlegelési pontok mentén kellett az ítéltáblának megvizsgálnia, hogy melyek voltak az elsőfokú bíróság mérlegelésének szempontjai és azokat okszerűen vette-e figyelembe.

[12] Az ítéltábla megállapította – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít –, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 100 %-ban határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [63] bekezdésében ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. A jogi indokolásban leírtak alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság rögzítette azt, hogy a többletfeladatok vonatkozásában különleges többlettudás szükségessége nem merült fel, illetve a járőri beosztás a helyszínelőtől alacsonyabb besorolású, az arányosság vizsgálatánál pedig azt vette figyelembe, hogy a felperes rendszeresen és jelentős mértékben végezte a beosztásába nem

tartozó különböző szolgálati feladatokat, és azt is értékelte, hogy a saját feladatkör mellett végzett más beosztáshoz tartozó feladatok szükségképpen többletterhet is jelentettek a számára.

[13] A másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100 %-ban történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[14] Mivel a másodfokú bíróságnak a mérlegelés jogszerűségéről a jelen ügyre vonatkoztatva kellett állást foglalnia, ezért a más ügyekben hozott, alperes által hivatkozott eseti döntések nem eredményezhették az elsőfokú bíróság jogszerű mérlegelésének a megváltoztatását.

[15] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perkielcségének a megfizetésére, amelynek összegét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, a 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére tekintettel megfelelőnek ítélte.

[17] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (61.840 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 31.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró